

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Luxemburgi Nagyhercegség ellen 2005. november 24-én benyújtott kereset

(C-416/05. sz. ügy)

(2006/C 10/33)

(Az eljárás nyelve: francia)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselik: C. F. Durand és F. Simonetti, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. november 24-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Luxemburgi Nagyhercegség ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel nem fogadta el az Európai Közösségek Bírósága által a C-89/03. sz. ügyben a 93/15/EGK irányelv⁽¹⁾ luxemburgi jogba történő átültetésének elmulasztása tárgyában 2003. október 2-án hozott ítélet végrehajtására vonatkozó intézkedéseket, a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 228. cikkének (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettségeit;
- 2) kötelezze az Luxemburgi Nagyhercegséget, hogy fizessen az Európai Közösségek Bizottságának a C-89/03. sz. ügyben hozott ítélet késedelmes végrehajtása miatt „az Európai Közösségek Bizottságának saját forrásai” számlára napi 9000 euró összegű kényszerítő bírságot, a jelen ügyben hozott ítélet meghozatalának napjától a C-89/03. sz. ügyben hozott ítélet végrehajtásának napjáig;
- 3) kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A C-89/03. sz., Európai Közösségek Bizottsága kontra Luxemburgi Nagyhercegség ügyben 2003. október 2-án hozott ítéletében a Bíróság a következőkről nyilatkozott és határozott: „mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a polgári felhasználású robbanóanyagok forgalomba hozatalára és felügyeletére vonatkozó rendelkezések harmonizációjáról szóló, 1993. április 5-i 93/15/EGK tanácsi irányelvnek, a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit.”

2003. november 7-i levelével a Bizottság felhívta a luxemburgi hatóságok figyelmét a 2003. október 2-i ítéletre, és kérte, hogy tájékoztassák az ítéletben foglaltak teljesítésére tett intézkedésekről.

A luxemburgi hatóságok válaszul előadták, hogy legkésőbb 2004. november hónapjáig véglegesítésre kerülhet egy nagyhercegrendelet-tervezet.

2004. december 14-én a Bizottság indokolással ellátott véleményt adott ki, amelyben felszólította a Luxemburgi Nagyhercegséget, hogy két hónapon belül tegye meg a teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

A luxemburgi hatóságok 2005. szeptember 19-én kelt levelükben arra hivatkoztak, hogy a Conseil d'État (Államtanács) 2004. október 12-i véleménye szerint az alkotmány értelmében a rendelettervezet tárgya törvényi szabályozást igényel.

A Bizottság rendelkezésére álló adatok szerint a Luxemburgi Nagyhercegség egyáltalán nem ültette át a szóban forgó irányelvet.

Az EK 228. cikk (2) bekezdésének második albekezdése alapján a Bizottság keresetében meghatározza az érintett tagállam által fizetendő átalányösszeg vagy kényszerítő bírság összegét, amelyet az adott körülmények között megfelelőnek ítél.

A jelen ügyben a Bizottság úgy véli, hogy napi 9 000 euró összegű kényszerítő bírság megfelel a jogsértés súlyosságának és időtartamának, és figyelembe veszi azt, hogy a kényszerítő bírságnak a szükséges elrettentő hatást kell biztosítani.

⁽¹⁾ A polgári felhasználású robbanóanyagok forgalomba hozatalára és felügyeletére vonatkozó rendelkezések harmonizációjáról szóló, 1993. április 5-i 93/15/EGK tanácsi irányelv (HL L 121., 1993.5.15., 20. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 12. kötet, 58. o.)

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (első tanács) a T-272/03. sz., D. Ferández Gómez kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2005. november 24-én benyújtott fellebbezés

(C-417/05. P. sz. ügy)

(2006/C 10/34)

(az eljárás nyelve: francia)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselik: D. Martin és L. Lozano Palacios, meghatalmazotti minőségben), 2005. november 24-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága (első tanács) T-272/03. sz., D. Ferández Gómez kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott ítéletet;
- a jogvita kapcsán hozott határozat keretében adjon helyt a felperes által első fokon előadott kérelmeinek és ennél fogva utasítsa el a T-273/03. sz. ügyben benyújtott fellebbezést;
- másodlagos kérelmében azt kéri, hogy utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz;
- kötelezze Fernández Gómezt az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére, ideértve az Elsőfokú Bíróság előtt folyó eljárás alatt felmerült saját költségeit is.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság fellebbezésében három jogalapra hivatkozik.

- 1) Első jogalapját abban jelöli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság anyagi jogszabálysértést követett el a tekintetben, hogy a keresetet elfogadhatónak tekintette arra való hivatkozással, hogy a 2001. január 19-i levél nem határozat, és az első fokon megtámadott aktus, azaz a 2003. május 12-i elektronikus levél nem pusztán megerősítést, hanem a 2001. január 17-i szerződéshez és a 2001. január 19-i levélhez képest új tényt tartalmaz. A Bizottság ezzel szemben úgy véli, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel a 2001. január 19-i levél és a 2001. január 17-i szerződés rögzíti a hatóságnak a felperessel szemben képviselt végleges álláspontját. Ennél fogva a felperesnek ezen aktusokat kellett volna megtámadnia. A Bizottság nézete szerint a 2003. május 11-i levél nem határozat, és az a korábbi aktusokhoz képest semmilyen új tényt sem tartalmaz. A keresetet tehát el kellett volna utasítani mint elfogadhatatlant.
- 2) A felperes második jogalapját, előlgesen az 1996. november 13-i határozat és különösen a „Szabályzat hatálya alá nem tartozó alkalmazott” fogalmának téves értelmezésével elkövetett jogszabálysértésben jelöli meg. A Bizottság úgy véli, hogy a 1996. november 13-i határozat céljából, annak szövegéből, valamint az annak háttérül szolgáló összefüggésekből az következik, hogy az magában foglalja a Bizottságnál nem tisztviselői státuszban álló alkalmazottak „Bizottságnál betöltött hivatali beosztásának”, illetve „Bizottsággal kötött szerződésének” minden formáját. A Bizottság másodlagos kérelmében előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság *ultra petita* járt el, és tévesen értelmezte az RAA (az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira alkalmazandó rendszer) 8. cikkét. Ugyanis, mint a jelen ügyben is, ha a Személyzeti Szabályzat valamely rendelkezése jogot ruház az AIPN-re (kinevezésre jogosult hatóság), e jog gyakorlása e hatóság széles körű mérlegelési jogkörébe tartozik.

- 3) A felperes harmadik jogalapját elsődlegesen abban jelöli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot azzal, hogy olyan állítólagos vagyoni kár után ítélte meg kártérítést, amely nem tekinthető se valósnak se biztosnak; másodlagos kérelmét pedig arra, hogy nem tartotta tiszteletben a kárösszeg kiszámítására vonatkozó indokolási kötelezettségét, ami a Bíróságot megakadályozta abban, hogy felülvizsgálja az arányosság elvének tiszteletben tartását.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (első tanács) a T-72/04. sz., S. Hosmann-Chevalier kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2005. november 29-én benyújtott fellebbezés

(C-424/05. P. sz. ügy)

(2006/C 10/35)

(Az eljárás nyelve: francia)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselik: H. Kraemer és M. Velardo, meghatalmazotti minőségben), 2005. november 29-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (első tanács) a T-72/04. sz., S. Hosmann-Chevalier kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé;
- kötelezze a felperest a fellebbezési eljárásban felmerült költségek, valamint az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felmerült költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság a megtámadott ítélettel szemben egyetlen jogalapot hoz fel, melyet arra alapít, hogy ezen ítélet 31–36. és 42. pontjai a közösségi jogot sértik. Közölebbről az az álláspontja, hogy az Elsőfokú Bíróság a „más állam részére végzett tevékenységekhez” kapcsolódó, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második francia bekezdésének végén írt feltételt hibásan értelmezte.